

ROM MOLEMAKER

MOORD
OP
SCHOOOL

Uitgeverij Holland - Haarlem

Van Rom Molemaker verscheen eerder:

Crisis
Drijfjacht
Uit de schaduw

Omslag: Nanja Toebak

Foto omslag: © Irene Lamprakou / Arcangel Images

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Rom Molemaker, 2015

ISBN e-boek 9789025113001

ISBN paperback 9789025112875

NUR 284

www.uitgeverijholland.nl

De jongen in de schemerige ruimte draagt een spijkerbroek tot half op zijn kont en een hoodie. Hij haalt, nerveus en haastig, een stapeltje bankbiljetten uit zijn jaszak.

‘Hoeveel heb je?’ vraagt hij.

Tegenover hem staat een man.

‘Vijftig gram,’ zegt hij.

‘Kost dat?’

‘Vierhonderd euro.’

‘Vierhonderd? De vorige keer was het goedkoper.’

‘Alles wordt duurder, vriend. Het is crisis, weet je nog? Daar heb ik ook last van.’

‘Hoe moet ik dan winst maken? Voor die prijs kan ik het ook in de kof-fieshop halen.’

‘Dan ga je dat toch lekker doen?’ De man haalt zijn schouders op. ‘Haal je elke keer vijf gram.’

De jongen ritst met zijn duim langs de rand van de bankbiljetten.

‘Nou, schiet eens op?’ vraagt de man. ‘Moet je het hebben of niet? Voor jou een ander, hoor.’

‘Doe dan maar,’ zegt de jongen, na een moment van aarzeling. Hij telt zijn geld. Ze kijken elkaar even aan, en dan haalt de man een pakketje tevoorschijn.

Op dat moment, terwijl ze allebei hun hand uitsteken om gelijk over te steken, horen ze voetstappen dichterbij komen.

Ze blijven doodstil staan, terwijl de man langzaam met zijn hand naar zijn achterzak tast.

Jorick

◆ Lange benen, strakke spijkerbroek, strak T-shirt, alles strak

Als je niet wilt opvallen, moet je niet in je eentje een groot leeg schoolplein oversteken terwijl je weet dat achter elk raam mensen zitten, leerlingen of leraren, die zo nu en dan naar buiten kijken. Maar het is de enige mogelijkheid, afgezien van omdraaien en terug gaan. Jorick Bergzoon moet vanaf het hek het hele plein over naar de fietsenrekken aan de andere kant van het schoolgebouw. Hij is de eend en er kan geschoten worden.

Voor hem is het gesneden koek. Van de tien keer dat hij naar school gaat is het plein zeker zes keer leeg als hij er arriveert: drie keer omdat hij te laat is, en drie keer omdat hij de vorige dag te laat was en nu voor straf zo vroeg op school moet komen dat er verder nog niemand is.

De meeste leerlingen zijn elke dag op tijd, of zelfs een kwartier te vroeg, maar dat zit er bij hem niet in. Thuis heeft de strijd met zijn moeder lang geduurd, maar ze heeft het opgegeven. Toen ze voor de honderdste keer had gezegd dat ze haar handen er vanaf trok heeft ze dat ten slotte ook werkelijk gedaan. Het is verspilde energie.

Hij loopt met zijn fiets aan zijn hand het plein op. Naast de grote voordeur, met daarboven de naam van de school: Willem Joseph van Ghent College, is het hok van Kathagen, de conciërge. Daarvandaan kan die het hele plein overzien en Jorick moet erlangs. Maar het hok is leeg, dat geeft hoop. Hij versnelt en gaat op een sukkeldrafje de hoek om. De fietsenrekken zijn zo goed als vol, zodat hij moet doorlopen naar achteren. Daar zet hij zijn fiets op een laatste lege plek en hij loopt terug. Halverwege ziet hij de fiets

van Savanne Mercks staan. Plakkertje van de fietsenwinkel op het achterspatbord. Een mooie, lichtblauwe fiets met een derailleur en drie voorbladen.

Savanne is een chick die er mag zijn. Ze zit in M3c, een parallelklas. Ze heeft lang donkerblond haar, prachtige bruine ogen en borsten waar je u tegen zegt. Hij kent haar eigenlijk niet eens echt, maar haar fiets kent hij wel.

Hij staat plotseling stil, als hij het geluid van voetstappen hoort en stemmengemompel, en hij duikt weg achter een rij fietsen. Kathagen natuurlijk, shit. Is hij er toch nog bij. Shit, shit, shit! Hoewel de stemmen dichterbij komen kan hij niet verstaan wat er gezegd wordt. Tussen de spaken en de kettingkasten door ziet hij de voeten en de benen van twee mannen. De een heeft bruine schoenen aan, de ander draagt Nike Dunks, zwart met geel. Hij maakt zich zo klein mogelijk. Als ze zijn kant op kijken zien ze hem. Eén paar schoenen, de Nike Dunks, loopt door en het andere blijft staan. Het zijn gewone, bruine schoenen. Jorick houdt zijn adem in. Als hij nu wordt betrappt staat hij zwaar voor paal: verstopt achter de fietsen omdat hij te laat is, behoorlijk onnozel. Maar dan komen de voeten in beweging en ze verdwijnen uit zicht. Jorick loopt gebogen en geluidloos tussen de rijen fietsen door en wacht. Het is stil, niets meer te horen. Niets meer dan de vogeltjes in de tuinen van de burens, aan de andere kant van het hek. Hij kijkt op zijn horloge en wacht nog zeker een minuut. Dan kijkt hij naar links en naar rechts en sprint naar de deur aan de achterkant van het schoolgebouw. Hij glipt naar binnen. De hal is leeg. Geen conciërge te zien.

Hij steekt over naar de brede trap die naar de bovengangen met de lokalen voert. Haastig, nauwelijks gelovend in zijn eigen mazzel, gaat hij met twee treden tegelijk de trap op, en dan naar rechts: wiskunde.

De dag beginnen met wiskunde is de grootste ellende die er bestaat. Hij heeft van alles en nog wat in zijn hoofd zitten, maar het ding dat ervoor moet zorgen dat hij iets begrijpt van statistieken, tussenwaarden, stapelgrafieken, eerstegraadsongelijkheden en parallellogrammen, zijn ze bij hem vergeten erin te zetten. Slordig.

Hij gaat eerst even naar de wc – hij is nu toch al te laat – en ontspant. Zoveel geluk betekent dat dit zijn dag wordt, zeker weten, afgezien van wiskunde dan.

Als hij in de spiegel kijkt ziet hij een rood hoofd. Met zijn vingers kamt hij zijn haar zo goed en zo kwaad als het kan.

Er komt iemand binnen, een jongen uit een van de hoogste klassen. Havo? Hij stinkt naar zweet en heeft geen belangstelling voor wie dan ook in zijn directe omgeving. Hallo zeggen is er niet bij. Aso. Jorick kijkt naar hem via de spiegel. Hij heeft hem wel eens gezien natuurlijk maar hij kent hem niet. Vage gast.

In de pauze slentert hij met Boy Boldewijn en Rodney Hoenen door de gang en probeert het knorrende gevoel in zijn ingewanden te negeren. Vanmorgen is hij in de haast vergeten boterhammen mee te nemen. Een paar keer diep ademhalen, misschien helpt dat. Je weet nooit wat er in lucht zit. Hij schopt zo nu en dan tegen de deur van een kluisje en luistert met een half oor naar het gesprek van de andere twee.

‘Vorige keer met 4-0 gewonnen, dus dat is easy shit.’ Boy voetbalt.

‘RCW, dat zijn toch allemaal asocialen?’ zegt Rodney.

‘Ja, man.’

‘Nou, dan zou ik maar uitkijken.’

‘Mij pakken die losers niet.’

Jorick kijkt naar een groepje meiden, een eindje verderop, bij de

buitendeur. Daar is Savanne. Lange benen, strakke spijkerbroek, strak T-shirt, alles strak.

‘Twee keer gescoord, weet je.’

‘Dan zullen ze je nu wel goed in de gaten houden.’

‘Gast, mij pakken ze echt niet.’

Een paar jongens uit de hoogste klassen lopen langs het groepje meiden. Het zijn players en ze vinden zichzelf heel wat. Savanne reageert meteen. Ze schudt haar haar naar achteren, steekt haar borsten naar voren, en lacht hardop.

Ze weet het zelf. Natuurlijk weet ze het zelf. Ze hoeft ’s morgens alleen maar in de spiegel te kijken. Jorick ziet in gedachten hoe ze dat doet, en zijn buik trekt samen. Chagrijnig schopt hij tegen het volgende deurtje. Ze is niet voor hem weggelegd, Savanne.

De zoemer in de gang zeurt doordringend en de massa leerlingen beweegt zich in de richting van de grote trap in de hal. Jorick, Boy en Rodney komen daar zo’n beetje als laatsten aan. Feenstra, de hulpconciërge, staat op de onderste traptrede. Zijn half kale hoofd steekt als een gepeld eitje boven de anderen uit. Speurend kijkt hij rond, op zoek naar onregelmatigheden.

‘Kathagen is zeker ziek,’ zegt Boy. ‘Vanmorgen was hij er ook al niet. Kan Feenstra fijn de baas spelen.’

‘Zielig.’ Jorick is de laatste die de trap op gaat. ‘Hij is geen baas, hij speelt het alleen maar.’

Achter hen komt meneer Van Henegouwen, de rector, haastig door de hal aanlopen. ‘Heb je nog een keer gebeld?’ vraagt hij.

‘Vijf keer.’ Feenstra knikt. ‘Ik heb hem zo lang mogelijk over laten gaan, maar hij nam niet op.’

‘Bel de burens anders eens,’ zegt de rector geërgerd. ‘Misschien weten die wat er is.’

‘De politie ook?’

‘Nee, ben je gek. Hij heeft zich waarschijnlijk gewoon verslapen.’

‘Dat doet-ie anders nooit.’

De rector wuift ongeduldig met zijn hand. ‘Dan is het nu misschien de eerste keer,’ zegt hij. ‘Bel nou maar.’ Hij keert zich om en loopt tegen Jorick op, die nieuwsgierig is blijven staan en alles heeft gehoord. ‘Ja, wat sta jij hier nou?’ zegt hij geïrriteerd. ‘Schiet eens op, naar je les.’

Jorick draait zich om en haast zich de trap op, naar Nederlands. Dat is natuurlijk Kathagen, over wie ze het hadden. Dat moet haast wel. Die is er altijd, en lang voordat er iemand anders binnen is. Niemand zal het gek vinden als bekend wordt gemaakt dat hij op school slaapt.

De leraar Nederlands staat in de deuropening op de laatste leerlingen te wachten. Nederlands is een stuk interessanter dan wiskunde, al houdt het niet echt over. Maar bij Nederlands weet je tenminste waar het over gaat. Jorick denkt al niet meer aan Kathagen. Alles gaat gewoon door, het is een normale dag. Met aan het eind nog een lichtpuntje: de toneelrepetitie.

◆ Twee benen, uitgestrekt op de grond

‘Blijf er nou bij!’ Bruno Baars, leraar muziek en drama en regisseur van het schooltoneel valt kwaad uit. ‘We hebben nog maar vier weken, als jullie het nog niet doorhadden. En het rammelt nog aan alle kanten.’

‘Nou, álle,’ mompelt Sara. Ze heeft een hoofdrol en vindt zelf dat ze dé ontdekking van de laatste tijd is, op toneelgebied.

‘Alle kanten,’ herhaalt Bruno nadrukkelijk. ‘Ik overdrijf niet.’

Het zijn de zenuwen. Je bent de regisseur van het schooltoneel en je hebt nog maar vier weken. Daar kun je het heel benauwd van krijgen. Iedereen begrijpt dat.

Volgens Jorick valt het wel mee, in ieder geval wat hem zelf betreft. Hij heeft zijn tekst zo goed als onder de knie, wat overigens nog helemaal niet meeviel. Hij is de boordwerktuigkundige van het ruimteschip, en zijn tekst zit vol onbegrijpelijke technische termen: differentiatiecorrectie en retrieve function, bijvoorbeeld.

‘Jullie staan straks echt voor joker, als je niet heel erg hard aan het werk gaat om er iets van te maken. En ik ook. Dat is nog het ergste.’

Niemand zegt iets terug, ze laten het over zich heen komen. Jorick kijkt naar buiten. Een paar late leerlingen lopen naar de fietsenrekken. De school is zo goed als leeg.

‘We moeten het samen doen,’ zegt Bruno. ‘Als er van de tien maar zeven hun inzet tonen dan is dat te weinig. Jullie zijn een groep, het gaat om het groepsgevoel. Gedraag je daar dan naar.’ Hij kijkt rond. ‘Ja? Nou, scène acht dan nog maar een keer.’ Hij zegt het met een zucht. ‘En een beetje beleving graag, alsjeblíéft.’

Jorick zit niet in scène acht, dus hij blijft zitten. Hij wipt zijn stoel op de twee achterpoten en leunt met zijn rug tegen de muur. Zijn blik dwaalt naar de hoek aan de overkant. Daar zitten de meiden van de Galactica Babes, de dansgroep, met Savanne erbij. Ze zijn dadelijk aan de beurt en ze hebben onder leiding van Indy Blinkers, een oud-leerling die een dansopleiding is gaan doen, apart gerepeteerd, dus niemand heeft ze nog bezig gezien. Hij kijkt er naar uit. Een groep swingende meiden, dat lijkt hem wel wat van dichtbij. Echte beleving, als het ware.

‘Wat is het?’ klinkt het vanaf de scène. ‘Een asteroïde? Een planeet?’

‘Is het bewoond?’

‘Is er kwaadaardige straling?’

‘Shuttles gereedmaken voor lancering!’

Het toneelstuk gaat over de reis van een ruimteschip, op zoek naar leven in het heelal. Bruno Baars heeft het zelf geschreven, afgekeken van de televisie, dat wel, maar toch stoer. Totaaltheater moet het worden, in zijn woorden: licht, geluid, spanning en humor. Daverende muziek en fantastisch danswerk. Een overdonderend schouwspel dat de toeschouwers verpletterd achter moet laten.

‘Bas, jij!’

‘Wát!’

‘Jij! Tekst!’

‘Wat voor tekst?’

‘Ja, stop maar!’

Overdonderend is het nog niet. Dat komt pas over vier weken. Savanne praat intussen. Savanne lacht. Ze is bezig met waar ze bijna altijd mee bezig is: lijfelijk aanwezig zijn.

‘Nou, die dansgroep dan eerst maar. Bas, ga je tekst leren.’

‘Ja, sorry hoor. Ik dacht even ergens anders aan.’

‘Dat bedoel ik nou de hele tijd. Rebecca, ga met hem oefenen.’

Rebecca is Bruno’s assistente. Ze loopt stage voor haar toneelopleiding aan de Hogeschool. Ze doet alles wat Bruno zegt. Die moet tenslotte straks een beoordeling geven. Ze gaat Bas achterna, die met een chagrijnig gezicht de aula uit loopt.

‘Hou het netjes, Bas!’ roept Robin. Bas steekt zijn middelvinger op, vlak voor hij de deur doorgaat.

De dansgroep stelt zich op en even later komt er keiharde hip hop uit de speakers.

Jorick kijkt ademloos toe, net als iedereen trouwens. Dít is in ieder geval wél overdonderend. Het loopt als een trein en de groep beweegt als één lichaam, alsof die meiden aan elkaar vastzitten, over groepsgevoel gesproken. Jorick kijkt alleen maar naar Savanne. Ze danst in het midden van de eerste rij, als een aanvoer-

ster. Dat beweegt en beweegt, jemig. Hij zucht.

Als scène acht nog een keer overgedaan moet worden gaat hij naar de hal om een blikje cola te scoren, maar in de hoek waar de automaat staat wordt hij bijna omvergelopen door Feenstra, die net door de achterdeur komt.

‘Kijk uit,’ snauwt die. ‘Loop me niet voor de voeten. Hij is dood.’ Jorick kijkt hem overdonderd aan. Hij is dood? ‘Wíé is er dood?’ vraagt hij.

Feenstra is blijven staan. Hij knijpt Jorick pijnlijk hard in zijn schouders en zegt: ‘Frans Kathagen. Hij is dood. Vermoord, zeg ik je.’

‘Hè!?’

‘In het werkhok. Ik moet de politie bellen. Waar is Baars?’

‘In de aula,’ zegt Jorick werktuigelijk. ‘Scène acht.’

‘Scène wat?’

‘Sorry, toneelstuk. Ze zijn nog aan het repeteren.’

Feenstra laat los en loopt naar de deur van de aula, terwijl Jorick hem nakijkt. Die is gek geworden. Kathagen vermoord, hou eens op.

Maar dat zegt hij alleen maar tegen zichzelf omdat het verhaal van Feenstra zo bizar is. Ook bizarre dingen gebeuren. Hij kijkt naar de buitendeur, die niet helemaal dicht is. Ga maar, zegt de deur. Ga maar even kijken. Niemand let op je.

Gaan kijken naar iemand die misschien vermoord is doe je niet voor je lol. Van kijken naar dode mensen word je niet blij, dat weet hij. Maar hij heeft al vier stappen naar de deur gedaan als hij dat bedenkt. Het lijkt of hij geduwd wordt. Hij opent de deur half en kijkt om de hoek naar de ramen van de aula, maar daar is geen beweging. Daar letten ze natuurlijk alleen op Feenstra. Dit is zijn enige kans, en hij moet snel zijn.

Hij schakelt al zijn verstandige gedachten uit, sprint om de fiet-

senrekken heen en gaat de hoek om.

Als hij bij het werkhok komt ziet hij dat de deur half open staat. Hij loopt er op zijn tenen naartoe terwijl hij probeert zijn adem onder controle te krijgen.

Het hok heeft een paar kleine raampjes vol aangekoekt vuil en het is er nogal donker. Hij laat zijn ogen aan het slechte licht wennen voor hij voetje voor voetje naar binnen schuifelt. Aan de rechtermuur is een rek met gereedschappen. Tegenover het rek staan tuingereedschappen tegen de muur, en midden in het hok staat een werkbank met wat hout erop en een zaag. Iemand heeft hier gewerkt en de spullen zijn nog niet opgeruimd. Mensen zijn misschien bezig geweest met het bouwen van de decors voor het toneelstuk. Jorick zoekt naar een lichtknop. Nee, stom. Licht maken is stom.

In het hok hangt een muffe geur van veel stof en het is er benauwd. Wat heeft Feenstra hier gezien? Als het waar is dat Kathagen is vermoord, in het werkhok, moet hij hier nog liggen, maar hij ziet hem niet. Hij moet verder naar binnen, naar de donkere schaduwen achterin. Schaduwen die op hem lijken te wachten.

Hij aarzelt. Hij heeft bijna spijt dat hij hierheen is gekomen.

Teruggaan?

Nee dat niet. Dan had hij net zo goed binnen kunnen blijven. Hij gaat naar die hoek toe, al lijkt het of een onzichtbare hand hem bij de laatste stappen probeert tegen te houden. Er hangt nóg een geur in het hok. Een die hij niet kan thuisbrengen. Verbeelding? Nog een stap doet hij, in de richting van een stalen kast links achter in de hoek. En nog één, tot hij de kast kan aanraken. En daar, half erachter, ligt iemand. Jorick ziet twee benen, uitgestrekt op de grond. Hij voelt een schok alsof iemand hem hard tegen zijn borst stompt om hem tegen te houden, maar hij doet de laatste stap en buigt voorover om te kijken.

Het is Kathagen.

Hij ligt slordig in de hoek, half op de grond en half tegen de muur. Hij draagt een open hangende stofjas en op het lichtgrijze overhemd dat hij daaronder aan heeft zit een grote donkere vlek. Zijn hoofd is naar opzij weggezakt en zijn ogen zijn nog open, al kijkt hij nergens meer naar. Jorick buigt zich nog verder over het lichaam heen. Zijn mond is droog en zijn tong gaat langs zijn lippen. Ja, het is zo: hij is dood, Kathagen. Hartstikke dood.

Jorick moet zich aan de kast vasthouden om te voorkomen dat hij door zijn knieën zakt. Vermoord. Dat zei Feenstra, en hij ziet het nu zelf. Die donkere vlek op het overhemd is bloed. Vermoord is hij, op zijn eigen school!

Jorick kijkt vertwijfeld om zich heen, naar de deur, naar de werkbank, naar de vloer. Er ligt iets naast het lichaam van Kathagen. Hij bukt zich en raapt het op. Het is een portemonnee, ziet hij, en direct, maar te laat, bedenkt hij dat hij die misschien beter had kunnen laten liggen. Hij wil kijken van wie de portemonnee is, van Kathagen zelf misschien, maar hij wordt onderbroken door een geluid dat van buiten komt: voetstappen.

Verlamd van schrik kijkt hij naar de verlichte rechthoek van de deur terwijl hij zonder na te denken de portemonnee in zijn zak stopt.

Er is geen uitweg, er is maar één deur. Het licht dat daar doorheen valt wordt gedeeltelijk weggenomen door de schaduw van iemand die daar staat, een man of een vrouw.

Jorick maakt zich klein achter de kast. Hij buigt zijn hoofd en kijkt omlaag. Naast zijn rechtervoet ligt een bleke hand. Hij klemt zijn kiezen op elkaar en ademt zo licht mogelijk, door half open mond en neus. Wie staat daar in de deuropening? Met een schok waar hij letterlijk misselijk van wordt, bedenkt hij dat het heel goed de moordenaar kan zijn.

◆ De kou van de dood

Hij knijpt zijn ogen dicht. De aula is een verre, warme, veilige plek. Waarom is hij daar weggegaan? Hij hoort de adem van de figuur in de deuropening. In uit, in uit, in uit. Verder niets.

‘Is daar iemand?’ klinkt het dan gespannen.

Jorick laat zijn adem in een lange zucht ontsnappen. Het is Bruno Baars. Er is geen gevaar. Hij gaat waarschijnlijk op zijn donder krijgen, maar er is geen gevaar.

‘Ik ben het maar,’ zegt hij onnozel. ‘Jorick.’

Baars doet een grote stap naar binnen. ‘Waar zit je?’ zegt hij nijdig. ‘Kom er als de sodemieter uit! Wat ben je nou aan het doen, man? Ben je krankzinnig geworden?’

Jorick komt achter de kast vandaan. Ja, wat is hij hier aan het doen? ‘Ik wou alleen maar even kijken,’ zegt hij. ‘Ik dacht dat Feenstra wacko was geworden.’

‘Doe niet zo achterlijk!’ zegt Bruno woedend. ‘Even kijken, waarom? Voor de lol? Zo dadelijk komt de politie. Lekker, als die je hier zien.’ Hij grijpt Jorick bij zijn arm en sleurt hem naar buiten. Vervolgens gaat hij zelf het hok in, tastend langs de rand van de werkbank.

‘Waar?’ vraagt hij over zijn schouder.

‘Achter de kast.’ Terwijl hij het zegt, bedenkt hij hoe gek het is dat hij gewoon zijn stem kan gebruiken, al klinkt die beverig. Hij knippert met zijn ogen en kijkt naar het schoolgebouw. Het staat er, gewoon. Vertrouwd als altijd. Dat kan toch bijna niet?

‘Blijf daar,’ klinkt er vanuit het hok.

Jorick blijft staan waar hij staat. Van zijn gevoel voor avontuur is niet veel meer over.

Bruno komt naar buiten. ‘Verdomd,’ zegt hij. ‘Het is zo.’ Hij kijkt naar Jorick en schudt zijn hoofd. ‘Jij hoort hier niet,’ zegt hij.

Daar heeft hij gelijk in. Maar Bruno hoort hier zelf ook niet. Kathagen hoort hier, alleen niet zoals nu. Niet dood.

‘Nou denken ze zeker dat ik het gedaan heb,’ zegt Jorick met een zenuwachtig lachje. Het is een belachelijke opmerking. Dat vindt hij zelf, maar Bruno duidelijk niet.

‘O, kom je er ook achter?’ zegt hij. ‘Ja, dat is heel goed mogelijk, stommeling. Heb je ergens aangezet?’

Jorick voelt de portemonnee in zijn broekzak. ‘Nee,’ zegt hij. ‘Ik heb alleen maar gekeken.’

‘Dat hoop ik dan maar.’

‘Ik zeg het toch.’

‘Alleen maar kijken, wat is daar nou leuk aan?’ Bruno kijkt hem hoofdschuddend aan. ‘Kom mee,’ zegt hij, en hij loopt met haastige stappen terug naar het schoolgebouw. Jorick komt er een eindje achteraan. Er is niets leuks aan natuurlijk. Hij is ook niet naar het hok gegaan omdat het leuk is. Hij weet nog steeds niet waarom hij is gegaan.

Ze komen de hal binnen, waar de toneelspelers in een groep bij elkaar staan. De meesten hebben hun tas al bij zich. Geen toneel meer. Robin, een van de hoofdrolspelers, komt meteen naar hem toe.

‘Is het waar?’ vraagt hij. ‘Is hij dood? Heb je hem gezien?’

‘Hij heeft niks gezien,’ snauwt Bruno. ‘Jullie moeten je nergens mee bemoeien. Feenstra heeft de politie gebeld en die komt er zo aan. Jullie lopen alleen maar in de weg.’

‘Ben jij nou wezen kijken?’ Isa stoot Jorick aan.

Isa Lijster zit bij hem in de klas. Ze zitten al vanaf groep één van de basisschool bij elkaar in de klas. Ze zijn maatjes, ze kennen elkaar door en door, en ze hebben zich samen opgegeven voor het toneelstuk.

‘Eh, ja,’ zegt Jorick zacht, terwijl hij even om zich heen kijkt. Het